slibu, z čehož důvodně souditi mohla, že jí stěžovatel sloužiti nechce, a vyslovivši, že ho dává k disposici vládě maďarské, jíž dosud sloužil, pokusila se pouze poskytnouti mu možnost, vykonávati i nadále své povolání tím, že by vstoupil do služeb oné vlády, takže prostředkovala toliko mezi ním a cizí vládou, při čemž však navázání nového poměru služebního mezi stěžovatelem a vládou tou mohlo býti přivoděno pouze za jeho souhlasu a bylo mu tedy ponecháno na vůli, zda prostřednictví toho použíti chce čili nic.

Subjektivních práv stěžovatelových prohlášení ono se tudíž nedotklo a jest tedy stížnost i v tomto směru bezdůvodnou.

Č. 398.

Mimořádná opatření vyvolaná válkou a převratem: Na předpis § 1 vlád. nař. ze dne 1. dubna 1919 č. 167 sb. z. a n., kterým bylo zakázáno činiti výplaty v kolkovaných bankovkách čsl. na účty, jež tu byly dne 26. února 1919, ale jejichž majitelé se nalézali na území bývalého Rakouska neb Uherska mimo obvod republiky čsl., neměly vlivu zákony a nařízení o soupisu jmění, kolkování bankovek a úpravě valuty.

(Nález ze dne 30. dubna 1920 č. 3042.)

Věc: Dr. Emil K. ve Vídni (adv. Dr. Max. Leiser z Prahy) proti ministerstvu financí v Praze stran uvolnění vkladu.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatel, advokát ve Vídni, přihlásiv k soupisu jmění saldo 95.315 K z běžného účtu svého u Živnostenské banky v Praze, zažádal dne 28. června 1919 u žalovaného úřadu, aby peníz ten, který uložen jest u Živnostenské banky v Praze ve společných starých nekolkovaných korunách, směl býti převeden do filiálky Živnostenské banky ve Vídni.

Naříkaným rozhodnutím svolil žalovaný úřad, aby ze salda toho byla část 70 proc. vládním nařízením ze dne 4. června 1919 č. 285 sb. zák. a n. uvolněná, převedena pro stěžovatele na filiálku Živnostenské banky ve Vídni, ovšem též v nekolkovaných bankovkách s podmínkou, že toto saldo dle vládního nařízení ze dne 4. března 1919 č. 110 sb. z. a n. (čl. 3, lit. b) bylo řádně k soupisu přihlášeno.

O stížnosti do rozhodnutí tohoto podané potud, že uvolnění účtu stěžovatelova bylo povoleno v nekolkovaných bankovkách, nikoliv však ve měně československé, uvážil nejvyšší správní soud takto:

Podle § 1 vládního nařízení ze dne 1. dubna 1919 č. 167 sb. z. a n. bylo dlužno účty, jejichž majitelé jsou na území bývalého Rakouska nebo Uherska mimo obvod československé republiky, uzavříti k 26. únoru 1919 a výplaty z nich nesmí se státi v kolkovaných bankovkách československých; převody z těchto účtů jsou pak přípustny jen na účty stejného druhu.

Dle § 6 zákona ze dne 10. dubna 1919 č. 187 sb. z. a n. závazky znějící na koruny rakousko-uherské měny, které jsou splatny v oblasti státu

československého, platí se v korunách československých, při čemž se počítá jedna K československá za jednu K rakousko-uherskou. Dle odst. 2 téhož paragrafu nenastává však změna v platnosti nařízení ze dne 1. dubna 1919 č. 167 sb. z. a n., čímž nařízení to bylo zákonem v platnosti zachováno.

Z ustanovení těchto jest patrno, že zákon výslovně vyloučil užívání zákonné měny republiky československé, pokud jde o placení závazků před 26. únorem 1919 vzešlých a pokud věřitelem je osoba nalézající se na území bývalého Rakouska a Uher mimo obvod československé republiky.

Pokud stěžovatel odvolává se na zákony a nařízení o soupisu jmění, kolkování bankovek a úpravu valuty, tož na svrchu uvedeném ustanovení zákonném nemohlo nic změněno býti zákony ustanovujícími kolkování bankovek a soupis jmění, neboť pocházejí vesměs z doby p ř e d vydáním svrchu uvedených ustanovení, a rovněž ne zákonnými předpisy o úpravě valuty, neboť tyto předpisy neodvolávají svrchu uvedená ustanovení nařízení č. 167 sb. z. a n., případně zák. č. 187 sb. z. a n. a upravujíce zákonné platidlo republiky československé, pokud ho po zákonu použíti jest, ustanovením těm neodporují a na jejich platnost vlivu míti nemohou.

Ze žádosti stěžovatelovy je patrno, že týž jest ve Vídni, tedy mimo obvod republiky československé na území bývalého Rakouska, že jde o j e h o účet u tuzemského peněžního ústavu a že, jak tvrdí, přihlásil svou pohledávku k soupisu.

Dle § 14 zákona z 25. února 1919 č. 84 sb. z. a n. a nař. ze 4. března 1919 č. 110 sb. zák. soupis ten konal se dle stavu dne 1. března 1919. Dle § 9 nař. ze dne 25. února 1919 č. 86 sb. z. a n. byly ode dne 26. února až včetně 9. března 1919 hranice uzavřeny a dle téhož nařízení, jakož i nař. ze dne 6. března 1919 č. 114 sb. zák. a nař. nesměly peněžní ústavy v době od 26. února do 10. března 1919 přijímati vkladů.

Právem tudíž žalovaný úřad vycházel z předpokladu, že pohledávka stěžovatelova k soupisu přihlášená, o jejíž uvolnění žádal, byla tu již dne 26. února 1919.

Jestliže pak úřad na základě tohoto předpokladu a po rozumu svrchu cit. ustanovení § 6, odst. 2 zákona z 10. dubna 1919 č. 187 sb. zák. a n. a § 1 nař. z 1. dubna 1919 č. 167 sb. zák. a n. nepovolil převedení účtu stěžovatelova v okolkovaných bankovkách československých, odpovídá výrok jeho zplna jak skutkovému stavu, tak i zákonu, pročež slušelo stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Tím ovšem nepředbíhá se řešení soukromoprávní otázky o tom, pokud převedením řečené částky za podmínek v naříkaném rozhodnutí uvedených uspokojena byla pohledávka stěžovatelova vůči Živnostenské bance v Praze.

Č. 399.

Z a b í r á n í b y t ů: Nešetření předpisu § 23 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. má v zápětí zmatečnost rozhodnutí, na němž se súčastnil u společného bytového úřadu přednosta nebo náměstek přednosty, který nemá předepsané kvalifikace.